

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/80/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118275214
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Varga
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:6118275214.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Erika Vargu a členov senátu - sudcov JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Amálie Paulerovej, v právnej veci žalobcu: Náhradné vozidlo, s.r.o., so sídlom Závodská cesta 24/3911, 010 01 Žilina, IČO: 50 496 166, právne zastúpeného spoločnosťou Advokáti Müller & Dikoš, s.r.o., so sídlom Závodská cesta 3911/24, Žilina, proti žalovanému: KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava, IČO: 00 585 441, právne zastúpenému JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom, so sídlom V. G. X/A, XXX XX K., o zaplatenie 278 eur s príslušenstvom, na základe odvolania žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 25C/51/2018-202 zo dňa 17. decembra 2019 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 25C/51/2018-225 zo dňa 30. apríla 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobca **m á** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd (ďalej v texte aj ako súd prvej inštancie) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sumu 278 eur spolu s 5%-tným ročným úrokom z omeškania zo sumy 278 eur od 16.2.2018 do zaplatenia, všetko do 3 dní po právoplatnosti rozsudku.

2. Aplikujúc ustanovenia § 442 ods. 1, 3, § 525 ods. 1, 2 OZ v spojení s § 1 ods. 1, 7 § 4 ods. 1, 2, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (všetkých ustanovenia citované v napadnutom rozsudku) východiskovo súd prvej inštancie za preukázané vyhodnotil, že dňa 28.11.2017 došlo v Žiline k dopravnej nehode, v rámci ktorej bolo poškodené osobné motorové vozidlo Kia Ceed, ktorého držiteľom (vlastníkom) v čase dopravnej nehody bol P. A.. K vzniku spôsobenej škody došlo prevádzkou motorového Škoda Octavia, v danom čase povinne zmluvne poisteného u žalovaného. Z dôvodu poškodenia motorového vozidla poškodený uzatvoril so žalobcom zmluvu o nájme, na základe mu zapožičal žalobca motorové vozidlo Peugeot 208. Po ukončení nájmu žalobca fakturoval nájomcovi faktúrou zo dňa 21.12.2017 za prenájom náhradného motorového vozidla v celkovej dĺžke 11 dní sumu 470 eur s DPH. Následne zmluvou o postúpení pohľadávky v zmysle § 524 a nasl. OZ zo dňa 21.12.2017 postúpil poškodený a nájomca v jednej osobe na prenajímateľa a žalobcu v jednej osobe, pohľadávku poškodeného vo fakturovanej výške. Z Oznamenia o poistnom plnení zo dňa 6.2.2017 ďalej vyplýva, že žalovaný z fakturovanej sumy uhradil len 192 eur, čo fakticky znamená, že nárok žalobcu uznal čo do základu.

3. Spornou tak ostala výška nároku a to v rozsahu výšky nájomného a dĺžky nájmu za používanie náhradného motorového vozidla nad priznaných 8 dní (t.j. 278 eur). Okresný súd v danej spojitosti konštatoval, že na základe uzatvorenej poistnej zmluvy je žalovaný povinný uhradiť skutočnú škodu poškodeného, t.j. okrem iného aj náklady spojené s odstraňovaním dôsledkov poškodenia, medzi

ktoré patrí aj prenájom náhradného vozidla. Pokiaľ bol nárok (čo do rozsahu, nakoľko základ bol uznaný čiastočným plnením) žalobcu spochybňovaný žalovaným v Oznámení o poistnom plnení alebo v rámci vyjadrení k nároku uplatnenému na súde, pravdivosť tvrdenia žalovaný žiadnym spôsobom logicky nezodôvodnil, ani nepreukázal (kvalifikovane nespochybnil nárok žalobcu). Naopak, žalobca dĺžku nájomného a výšku nájomného zdokladoval pripojenými listinnými dôkazmi. Následne došlo zmluvou o postúpení pohľadávky jednak k postúpeniu pohľadávky a zároveň aj k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom. Úhradu nájomného v konkrétnom prípade supluje samotné postúpenie pohľadávky z nájomcu na prenajímateľa. Predmetná pohľadávka mohla byť predmetom postúpenia pohľadávky, nakoľko predmetom postúpenia bol nárok poškodeného na náhradu škody, ktorý vznikol poškodenému ako následok dopravnej nehody.

4. Súd prvej inštancie zhrnul, že na základe platnej zmluvy o postúpení pohľadávky je aktívne legitimovanou osobou osoba žalobcu, ktorý v tomto konaní si uplatňuje skutočnú škodu, ktorá spočíva v preukázaných nákladoch na zapožičanie motorového vozidla, preto je uplatnený nárok dôvodný.

5. Následne okresný súd priznal žalobcovi aj úrok z omeškania (§ 517 ods. 1, 2 OZ v spojení s § 797 ods. 3 OZ), pričom argumentoval, že plnenie je splatné do pätnástich dní, len čo poisťiteľ skončil vyšetrenie potrebné na zistenie rozsahu povinnosti poisťiteľa plniť. Vyšetrenie sa musí vykonať bez zbytočného odkladu; ak sa nemôže skončiť do jedného mesiaca po tom, keď sa poisťiteľ o poistnej udalosti dozvedel, je poisťiteľ povinný poskytnúť poistenému na požiadanie primeraný preddavok. Žalovaný ukončil šetrenie poistnej udalosti dňom 31.1.2018, ktorú skutočnosť oznámil žalovaný žalobcovi oznámením o poistnom plnení zo dňa 6.2.2018, na základe čoho poskytol žalobcovi plnenie 192 eur. Oznámenie o poistnom plnení žalovaného neobsahuje požadované náležitosti, nie je ani žiadnym spôsobom zdôvodnené. Z takto koncipovaného oznámenia teda vôbec nevyplýva, prečo žalovaný neposkytol žalobcovi plnenie v rozsahu uplatneného nároku žalobcom. Žalovaný si svoju povinnosť uhradiť nárok žalobcu z poistnej udalosti riadne a včas nesplnil, výplata poistného nebola primeraným preddavkom v zmysle § 797 ods. 3 OZ.

6. Vychádzajúc z opísaného súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaný si nesplnil svoju povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, neuhradil žalobcovi celú škodu, na ktorú má žalobca nárok riadne a ani včas a dôvody krátenia plnenia kvalifikovaným spôsobom nezodôvodnil. Súčasne nakoľko žalovaný v lehote 15 dní od ukončenia šetrenia neuhradil celý nárok žalobcu, dostal sa márnym uplynutím predmetnej lehoty do omeškania so zostatkom nároku žalobcu, čo viedlo k priznaniu úroku z omeškania.

7. Napokon okresný súd priznal (§ 255 ods. 1, 2 CSP) žalobcov nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

8. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie. Mal za to, že okresný súd rozhodol na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnil, keď sa žiadnym relevantným spôsobom nevysporiadal s námietkou nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v súdenom spore. Poškodenému bola spôsobená škodová udalosť prevádzkou motorového vozidla poisteného u žalovaného, v ktorej súvislosti mal byť poškodený nútený užívať náhradné vozidlo zapožičané u žalobcu v zmysle príslušnej zmluvy o nájme. Po ukončení nájmu žalobca vystavil poškodenému faktúru a uzatvoril s ním zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorá vznikla z titulu účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla.

9. Z uvedeného - podľa odvolateľa - vyplýva, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre. Potom poškodený (a nie žalovaný) predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu, a teda nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Jej uzatvorením nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu, lebo túto pohľadávku pred cesiou poškodený žalobcovi neuhradil, a teda jeho pohľadávka nevznikla.

10. Žalovaný tvrdil, že uvedeným postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu pohľadávky žalobcu, čo je v rozpore s § 524 Obč. zák. V zmysle zmluvy o postúpení pohľadávky prejav vôle jej účastníkov najskôr smeroval k cedovaniu (neexistujúcej) pohľadávky a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu. Žalovaný zhrnul, že ak poškodený nebola majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohol túto postúpiť na žalobcu a tomu následne nemohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie. Predmetné postúpenie (neexistujúcej) pohľadávky je tak pre obchádzanie zákona absolútne neplatné v zmysle § 39 Obč. zák.

11.Odvolateľ (s poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 z 22.11.2018) nesúhlasil ani s priznaním žalobcovi úroku z omeškania, keďže úrok z omeškania je ako peňažná sankcia viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a/ alebo b/ zákona č. 381/2001 Z.z. a jej účelom je ochrana poškodeného proti tomu, aby poisťovňa nezostala nečinná; naopak, aby bola nútená oznámiť v uvedenej lehote poškodenému spôsob vybavenia jeho poisťnej udalosti.

12.V písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalobca žiadal napadnutý rozsudok potvrdiť. Zdôraznil, že nespokojnosť odvolateľa s hodnotením priebehu a výsledku konania a s právnym posúdením súdu prvej inštancie v rámci rozhodnutia o peňažnom nároku, pokiaľ sú dostatočne dodržané zákonné limity preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti dôvodov rozhodnutia, netvorí opodstatnený dôvod odvolania.

13.Pokiaľ ide o postúpenie a započítanie pohľadávky, v celom rozsahu odkázal na doterajšie stanovisko a dodal, že zvoleným postupom - keď žalobca a poškodený uzatvorili súčasne s postúpením pohľadávky dohodu o vzájomnom započítaní týchto pohľadávok - bol dosiahnutý účel inštitútu započítania, ktorým je dosiahnutie zániku vzájomných záväzkov bez toho, aby došlo k vzájomnému finančnému plneniu, čím sa predišlo dvojitému plneniu s negatívnym dopadom na postavenie poškodeného, ktorý by musel najskôr zaplatiť nájomné a následne po zinkasovaní ceny za postúpenie pohľadávky túto postúpiť prenajímateľovi ako postupníkovi. Uvedený postup pri vzájomnom vysporiadaní nárokov súvisiacich s prenájmom vozidla negatívne zasahuje do majetkových práv poškodeného a je popretím inštitútu a funkcie náhrady škody, ktorou je minimalizovať a reparaovať vplyv škodovej udalosti v majetkovej sfére poškodeného. Nestotožnil sa s názorom žalovaného o nemožnosti splnenia záväzku poškodeného započítaním, nakoľko v zmysle voľnej dispozície účastníkov zmluvných vzťahov bolo na poškodenom, že sa rozhodol svoj záväzok voči žalobcovi splniť takýmto spôsobom. Zákon totiž takúto formu splnenia záväzku pripúšťa a rovnako judikatúra i odborná prax tento právny úkon považuje za ekvivalent platenia. Ak na vznik aktívnej vecnej legitímácie žalobcu žalovanému „chýba“ faktický presun finančných prostriedkov poškodeného do dispozičnej sféry žalobcu, toto je nelogické a rozporné so zákonom, ako i zásadami civilného práva. Obdobne neobstojí tvrdenie o absolútnej neplatnosti postúpenia pohľadávky z dôvodu jej neexistencie, keďže išlo o budúcu a identifikovateľnú pohľadávku, ktorej postúpenie je možné.

14.Pokiaľ ide o odvolací dôvod žalovaného v súvislosti s priznaným nárokom na zaplatenie úrokov z omeškania, žalovaný si nesplnil svoje povinnosti v zmysle § 11 ods. aplikovaného zákona. Prešetrenie poisťnej udalosti ho pritom nezbavuje zodpovednosti za oneskorené plnenie, § 11 ods. 8 totiž sankcionuje výlučne následky neskorého prešetrenia. Zmyslom označenej právnej úpravy nie je formalizovanie postupu poisťovne, ale zabezpečenie rýchlej a efektívnej ochrany poškodeného. Opačný výklad tohto ustanovenia by umožňoval oddialenie plnenia poisťovne často bez právne relevantných dôvodov a bez rizika takýto postup kompenzovať sankciou v podobe úrokov z omeškania. Takto prezentovaný výklad je ústavne konformný, ktorý rešpektuje právo na ochranu majetkových práv fyzických a právnických osôb.

15.K otázke úroku z omeškania sa už vyjadril odvolací súd v rámci rozsudku vo veci vedenej pod sp. zn. 8Co/132/2019 zo dňa 27.09.2019, kde konštatoval (okrem iného), že ustanovenie § 11 ods.8 zákona č. 381/2001 Z. z. sa týka len prípadu omeškania poisťovateľa s plnením jeho nepeňažnej povinnosti podľa § 11 ods. 6 predmetného zákona riadne a včas začať a skončiť prešetrovanie poisťnej udalosti a jeho výsledky riadne oznámiť poškodenému. Nezaobrá sa naopak omeškaním poisťovateľa so splnením jeho inej právnej povinnosti peňažného charakteru a to včas a riadne poskytnúť poškodenému plnenie náhrady škody, ktoré poisťovateľovi žalobca riadne preukázal. Ustanovenie § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. nevylučuje vznik nároku poškodeného na úrok z omeškania pri samotnom omeškaní s poskytnutím peňažného plnenia náhrady škody zo strany poisťovateľa, a preto nie je možné na základe tohto ustanovenia v takomto prípade nárok na úrok z omeškania u poškodeného vylúčiť. Predmetné ustanovenie neustanovuje, že poškodený má nárok na úrok z omeškania len v prípade v ňom uvedenom. Pri akceptácii názoru vysloveného v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 145/2017 by v zásade poisťovňa bola hrozbou sankcie v podobe úroku z omeškania motivovaná iba k splneniu svojich nepeňažných povinností riadne prešetriť poisťnú udalosť a výsledok oznámiť poškodenému, no nie k plneniu svojej povinnosti peňažného charakteru poskytnúť poisťné plnenie. Dovedené ad absurdum - pre poisťovňu by bolo výhodné a priori každý poisťný nárok odmietnuť a každú poisťnú udalosť iba prešetriť, oznámiť poškodenému v každom prípade akékoľvek dôvody, pre ktoré odmieta poskytnúť poisťné plnenie a poisťné plnenie poskytnúť až v dôsledku podanej žaloby. Nie každý poškodený by svoj nárok uplatnil súdnou cestou a prípadné neuplatnené nároky poškodených by mohli prevýšiť eventuálne náklady poisťovne na úhradu trov konania žalobcov. Nespravodlivosť výkladu týkajúceho sa nároku poškodeného na úroky z omeškania je vo vzťahu k poškodenému zreteľnejšia aj vo svetle faktu, že poškodený je tzv. nedobrovoľným veriteľom, t.j. veriteľom, ktorý sa stal veriteľom nie na základe svojej

vôle, ale nútene - nedobrovoľne v dôsledku protiprávneho konania v dôsledku, ktorého mu vznikla škoda. Navyše výklad, podľa ktorého by jedna kategória dlžníkov (poisťovne pri nárokoch z povinného zmluvného poistenia) bez legitímneho dôvodu z hľadiska možnosti uplatnenia úrokov z omeškania voči nim (poškodený je v tomto prípade slabšou stranou právneho vzťahu), mala byť vo výhodnejšom postavení oproti iným dlžníkom, naráža aj na ústavný princíp rovnosti (čl.12 ods.1 Ústavy) a právo vlastníť majetok (čl.20 Ústavy).

16.Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolania boli podané subjektívne legitímovanou (neúspešnou) stranou sporu (§ 359 CSP) v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 379 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario za použitia § 219 ods. 3 v spojení s 378 ods. 1 CSP) rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny.

17.Odhliadnuc od evidentnej nekonzistentnosti postupu žalovaného v rámci vybavovania celej záležitosti (t.j. nielen v priebehu sporu, ale aj v rámci predchádzajúcej likvidácie poisťnej udalosti), keď primárne poskytol čiastočné plnenie nákladov za použitie náhradného motorového vozidla, následne však modifikoval svoj postoj tak, že aktuálne namieta/tvrdí neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, z určujúceho hľadiska (v zmysle vymedzených odvolacích námietok) okresný súd náležite posúdil otázku aktívnej legitímácie žalobcu. Podstatou argumentácie odvolateľa je následne snaha zmluvu o postúpení pohľadávky medzi poškodeným a žalobcom z 21.12.2017 (č.l. 11 spisu) „rozfázovať“ a rozborom jej takto rozčlenených častí navodiť dojem obchádzania zákona. Predmetná zmluva však tvorí jeden celok upravujúci navzájom prepojené viaceré práva a povinnosti jej strán/subjektov. Nespochybnou vôľou poškodeného a žalobcu bolo dotknuté vzájomné práva a povinnosti upraviť v rámci jednej zmluvy, čo vôbec nie je v rozpore s tým, že bolo možné na ich usporiadanie použiť/uzavrieť viacero relatívne samostatných právnych úkonov.

18.Náležite ďalej argumentuje žalobca, že v rámci zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávky so súčasným započítaním fakturovaného nájomného za užívanie náhradného vozidla s odplatou za postúpenie pohľadávky. Pri striktnom (až puristickom) prístupe k výkladu práva by bolo možné trvať na tom, aby poškodený najprv uhradil žalobcovi sumu za nájom náhradného vozidla a ten mu vzápätí/ihneď v rámci postúpenia pohľadávky voči žalovanému tie isté peniaze (doslova tie isté bankovky a mince) vrátil. Takýto odvolateľom požadovaný postup v kontraktačných procesoch odporuje bežnej realite každodenného života, pri ktorej tak fyzické, ako aj právnické osoby takmer permanentne vstupujú do množstva rôznych právnych vzťahov. Určite sa pritom nejedná o obchádzanie zákona, keďže právny úkon poškodeného a žalobcu nesmeroval k tomu, aby zákon dodržaný nebol. Naopak, takým počínaním by skôr bolo formálne vygenerovanie viacerých právne až perfekcionalistických zmlúv, ktoré by však nekorešpondovali s bezprostrednou realitou.

19.Z iných konkrétnych dôvodov (výška dennej sadzby nájomného, účelnosť použitia náhradného vozidla, amortizácia...) odvolateľ závery okresného súdu nespochybnil. Možno preto uzavrieť, že poškodený musel vynaložiť náklady na vypožičanie náhradného osobného automobilu v dôsledku škodovej udalosti spôsobenej prevádzkou vozidla poisteného u žalovaného, pričom nájomný vzťah trval počas doby nevyhnutnej na opravu poškodeného motorového vozidla, ktorú dobu poškodený nemá možnosť ovplyvniť. Z celkového správania poškodeného a žalobcu (konajúceho prostredníctvom príslušného pracovníka organizačnej zložky) je nepochybné, že medzi nimi došlo k uzavretiu zmluvy o nájme motorového vozidla. Rovnako úplne zrejme z konania zmluvných strán boli predmet zmluvy (požičanie/nájom individuálne určeného motorového vozidla), trvanie nájmu, ako aj výška odplaty za požičanie/nájom motorového vozidla. Takéto zmenšenie majetku (škodu) je povinný nahradiť v rozsahu nutne a účelne vynaložených nákladov žalovaný (§ 4 ods. 2 písm. b/ zákona č. 381/2001 Z.z.) a to v okolnostiach súdnej veci postupníkovi dotknutej pohľadávky - žalobcovi.

20.Nad bezprostredný rámec odvolania krajský súd dodáva, že k identickým určujúcim vecným záverom by konajúce súdy dospeli aj v prípade uplatnenia premisy preferovanej Ústavným súdom SR (napr. nález sp. zn. I. ÚS 640/2014 zo dňa 1.4.2015), ktorá vychádza z interpretácie právnych úkonov v prospech ich platnosti, pričom (eventuálne) konštatovanie neplatnosti právneho úkonu má byť celkom výnimočným.

21.Okresný súd správne posúdil aj otázku okamihu vzniku omeškania žalovaného s plnením peňažného dlhu. Výklad príslušných ustanovení (minimálne naznačovaný odvolateľom) smerujúci k tomu, že poisťovateľ môže byť úrokmi z omeškania sankcionovaný len pre nesplnenie formálnej povinnosti vyplývajúcej z § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. a teda nenesie nijakú zodpovednosť za nesprávne

zistenie rozsahu plnenia a jeho poskytnutie, odporuje nielen účelu zakomponovania priameho nároku poškodeného voči poisťovateľovi do vnútroštátnej právnej úpravy, ale popiera aj podstatu záväzkovo-právnych vzťahov, ktorou je riadne a včasné plnenie si zmluvných povinností.

22. Je neakceptovateľné, aby nebol úrokom z omeškania sankcionovaný poisťovateľ za to, že poškodenému „neprizná“ plnenie vôbec, resp. ho nedôvodne zníži; postačujúcim by - podľa žalovaného - bolo, ak uvedené poškodenému riadne a včas oznámi. Práve takýto prístup vedie k nevhodnej praxi, kedy poisťovne (so skúseností odvolacieho súdu možno uviesť, že minimálne s nedostatkom „dobrého úmyslu“) pri prvom posúdení nároku poškodeným ich nároky neopodstatnene výrazne kráčia, eventuálne ich vôbec neakceptujú. Činia tak v podstate bez akéhokoľvek rizika, pretože ak ich dotknuté subjekty (spravidla po opakovanej vzájomnej komunikácii) aj zažalujú, v zmysle nimi prezentovaného výkladu by sa v omeškani mohli/mali ocitnúť až právoplatnosťou súdneho rozhodnutia. Ide o však o maximálne účelovú argumentáciu.

23. Žalovaný ako poisťovateľ je v kontexte riešenej problematiky rovnakým dlžníkom ako každý iný subjekt. Jeho povinnosť plniť vzniká v zákonom určenej lehote (§ 11 ods. 7 prvá alinea zákona č. 381/2001 Z.z.) a v zákonom/v zmluve vymedzenom rozsahu. Pokiaľ tento rozsah zistí nesprávne (nie je podstatné či vedome alebo či „len“ na základe vlastných nedôsledností) - v menšom rozsahu, resp. plnenie, ktoré by mal poškodenému objektívne poskytnúť, neopodstatnene zníži, potom úrok z omeškania je sankciou za toto nesprávne zistenie rozsahu plnenia, resp. nedôvodné zníženie nároku poškodeného.

24. Pre úplnosť krajský súd dopĺňa, že úprava sankcie v § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. je špeciálnou úpravou vo vzťahu k porušeniu povinností poisťovateľa ustanovených v § 11 ods. 6 označeného zákona (vykonať a ukončiť prešetrovanie oznámenej poistnej udalosti, ako i informovať o svojich záveroch poškodeného). Relevantným teda nie je iba samotné včasné ukončenie šetrenia škodovej/poistnej udalosti, ale aj poskytnutie poškodenému poistného plnenia.

25. Napokon platí, že predmetná právna otázka skutočne nie je ustálenou v rámci rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít (čl. 2 ods. 2 CSP). Zároveň je však v rozoberanej súvislosti podstatné, že okresný súd (čiastočne i v spojení s dôvodmi tohto - odvolacieho - rozhodnutia, keďže konanie v I. a odvolacej inštancii tvorí jeden celok) dostatočne zdôvodnil/vysvetlil svoj právny názor, t.j. argumentačne sa s riešením predmetnej právnej otázky plnohodnotne vyrovnal, preto nekonal v rozpore s princípom právnej istoty (bližšie napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 144/2014 z 13.5.2014).

26. Nakoľko odvolacie námietky vymedzené žalovaným, ktorými je odvolací súd viazaný, neboli dôvodné a odvolací súd nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), v meritórnej časti napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

27. Žalovaný síce výslovne napadol rozsudok okresného súdu aj vo výroku o trovách konania, urobil tak však výlučne v súvislosti s namietanou (ne)správnosťou rozhodnutia vo veci samej. Nadväzne, potvrdenie posudzovaného rozhodnutia v meritórnej časti, od ktorej je výrok o trovách konania priamo závislý, zakladá vecnú správnosť aj dotknutého bezprostredne podmieneného výroku o nároku na náhradu trov. Len na okraj krajský súd dopĺňa, že okresný súd náležite aplikoval zásadu plného úspechu v spore.

28. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP. Odvolateľ - žalovaný nebol v tomto štádiu konania (vôbec) úspešný, preto má žalobca voči nemu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v (plnom) rozsahu - 100%. O konkrétnej výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie v zmysle § 262 ods. 2 v spojení s § 251 CSP.

29. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Dovolanie je podľa § 420 CSP prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolanie možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k niektorej z uvedených vád. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť zastúpenia advokátom neplatí v prípadoch uvedených v § 429 ods. 2 CSP.